

OLÁH ANDRÁS

[minden szavadat]

minden szavadat nekem adtad
s velük a kételyt is: hogy megszelídülhet-e
bárki a csendes imától miközben az Úr asztalánál
némelyek cinkelt lapokkal játszanak
– mert akik egyszer elfogadták most már elvárják
hogyan helyettük más szenvedjen a kereszten:
így halmozódik hegre hegre
én mégis ott térdelek a lelkek csukott ablakai előtt
pedig már nem elégségesek a tőled örökölt szavak

válságos idők

hallom a tőzsde-híreket:
válságos időket élünk megint
– a barátság ára is gyorsan zuhan
elfogynak a közös nevetések
az eltaszított kezek aggodalma
ráég lelkünk felszínére
a legtöbben semmit sem szólnak
csak keresik a félreérthetőt
hová térjek ki előlük
nem akarok magyarázkodni
de ma új árnyék vetül
a hallgatásra: temetésre megyek
lesznek ott megint idegenek
elég csak egymásra néznünk
s már látjuk mint szűkíti a teret
az ismeretlen megrendelő – pedig
ott didereg közöttünk a szeretet...